

Šiame numeryje
skaitykite:

2-3 Mokytojai apie Mokytojų dieną: interviu su gimnazijos pedagogais

4 Mokytojo profesija- ypatinga

5 Ką mums, mokiniams, reikia Mokytojų diena?

5 Mano pirmieji išpūdziai „Vėtrungės“ gimnazijoje

6-7 Patarimai grįžtan-tiems į mokyklos ritmą

8 Kūrybinių darbų paroda „Spalvos muzikoje“

9 Jaunųjų fotografijų debiutas

10-11 Puodynė iš prisiminimų sandėliuko

12 Mokinio biblioteka

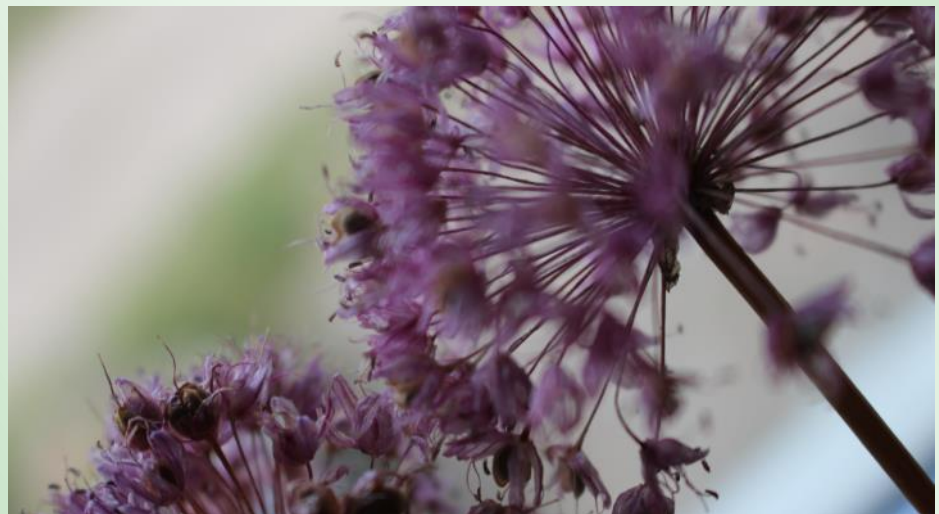
VĖTRUNGĖ

2015 10 05 Nr. 3

Radus vieną brangiausių pasaulio deimantų, buvo pastebėtas jo grožį dawkantis įtrūkimas. Juvelyras nusprendė jį susmulkinti pramoniniam naudojimui. Tačiau vienas išradingas graveris, turėjęs geležinę kantrybę ir nepagailėjęs prakaito, sugebėjo pakeisti įtrūkimą nuostabiu rožės raižiniu. Šiuo atvaizdu deimante žavisi daugelis ir šiandien.

Gyvenime nestinga netikėtumų. Būna ir palaimos kupinų, ir negandų užkluptų dienų. Atsėlina kančia paženklintos valandos. Visa tai neleidžia mūsų sielai užsnūsti. Išmėginimai padeda atsiskleisti geriausioms mūsų savybėms.

Bruno Ferrero

Nuotraukos autorė Karolina Šalkauskaitė 3e

AČIŪ TAU, MOKYTOJAU!

Kantrybės, neblėstančio entuziazmo, o svarbiausia - meilės sau ir artimam!

Gimnazijos laikraščio redakcija

Citatos

Aš labai anksti turėjau nutraukti savo lavinimąsi, nes teko eiti į mokyklą.
Bernardas Šo

Žinios – tai vienintelis dalykas, kuris išaukština vieną žmogų prieš kitą.
(D. Adisonas)

Yra didelis skirtumas tarp norinčių žinoti ir smalsuolių.
(A. Belas)

Mokslo ribos panašios į horizontą: kuo labiau prie jų artėji, tuo labiau jos tolsta.
(P. Buastas)

Kamarys be knygų – lyg kūnas be sielos.
(Ciceronas)

Nuotrauka iš asmeninio archyvo

Mokytojai apie Mokytojų dieną: interviu su gimnazijos pedagogais

Artėjant Mokytojų dienai, nutariau pasikalbėti su “Vėtrungės” gimnazijos mokytojais apie išpūdingiausius prisiminimus mokykloje. Buvau šiltai priimta kiekvieno mokytojo kabinete.

Apklausą pradėjau rusų kalbos mokytojos Ninos Smirnovos kabinete. Mokykloje dirbanti jau 36-erius metus mokytoja neilgai galvojusi atsakė, kad didžiausią išpūdį kasmet palieka Rugsėjo 1-osios šventė, paskutinis skambutis. Mokytojos specialybę pasirinko todėl, nes patinka dirbti su žmonėmis, o kolegoms linkėtų visada žengti į priekį ir niekad nesustoti. Taip pat apsilankiau pas kitą rusų kalbos mokytoją Tatjaną Darulienę, mokykloje dirbančią 5-erius metus, kuri pasakojo, jog norėjo studijuoti teisę, bet nepavykus įgyvendinti svajonės, pasirinko mokytojo specialybę, kadangi norėjo padėti vaikams ir su jais dirba jau 36-erius metus.

Su šypsena pasitikusi dailės mokytoja Sandrija Donskienė, mokykloje dirbanti 14 metų, teigė, kad didžiausią išpūdį jai palieka mokiniai, sakė mokytoja tapusi paprasčiausiai todėl, nes taip išėjo ir šiek tiek pagalvojusi kolegoms nuoširdžiai palinkėjo kantrybės ir sveikatos. Bibliotekininkė Inga Leonavičienė, mokykloje dirbanti jau 18 metų, sako, jog didžiausią išpūdį jai palieka linksmejančios ir drąsėjantys mokiniai, o mokytojo

profesiją pasirinkusi todėl, nes tėtis buvo mokytojas ir nuo pat vaikystės pati svajojusi būti mokytoja. O kolegoms palinkėjimą pasakė tokį – „Ištvermės dirbant su Z karta!”

Visada nuotaikingai nusiteikęs tikybos mokytojas Dainius Sobeckis, mokykloje dirbantis jau 11-us metus, pasakoja, kad didžiausią išpūdį kiekvienais metais jam palieka mokinių stebėjimas-kaip jie ruošiasi pamokai, kaip bendrauja. Mokytojas sako, kad iš mokinių galima sužinoti daug ko, netgi to, ko pats mokytojas nežino. Mokytojo specialybę pasakoja pasirinkęs todėl, kad trūko bendravimo kitose darbovietėse ir jei dabar nedirbtų, nežinąs, ką darytų, nes yra žmogus, kuris nori itin daug bendrauti, o kolegoms juokdamasis linki greičiau išeiti į pensiją.

Po sudėtingų formulių rašymo klausimus uždaviau ir chemijos mokytojai Jolantai Krutkevičienei, kuri mokykloje dirba nei daug, nei mažai – 9-erius metus. Didžiausią išpūdį mokytojai kasmet palieka šimtadienio renginiai. Kodėl pasirinko mokytojos specialybę juokdamasi atsakė, kad visai netyčia ir kolegoms palinkėjo sveikatos, ištvermės ir kantrybės.

Taip pat apsilankiau ir pas geografijos mokytoją Gretą Srėbaliienę, kuri mokykloje dirba 5-erius metus. Mokytoja pasa-

koja, kad įspūdį jai palieka skirtingos klasės: vienos labai įspūdingos, o kitos nelabai. Išgirdusi klausimą, kodėl pasirinko mokytojos profesiją, nusijuokia ir taria, kad tai profesija ją pasirinko. Kolegoms mokytoja linki būti nuoširdžiais, mylėti savo darbą ir mokinius.

Neužmiršau ir istorijos mokytojo Vytauto Garbenčiaus, gimnazijoje dirbančio jau 11 metų, o tokią specialybę pasakoja pasirinkęs, kadangi norėjo dirbti su jaunimu. Didžiausią įspūdį mylimam gimnazijos mokytojui kasmet palieka abiturientai. Kolegoms mokytojas linki sveikatos, geros nuotaikos ir asmeninės laimės.

Tai pat teko pasišnekučiuoti su etikos mokytoja Lina Lamsaitiene, gimnazijoje dirbančia apie 17 metų, kuri pasakoja, kad jau nuo pat mažens žinojo, kad bus mokytoja. Iš pradžių, pasakoja, norėjusi dirbti tik su mažiukais, mat labai patiko prižiūrėti mažus vaikučius, o kad dabar dirba su gimnazistais, išėjo visai netyčia, bet, pasakoja - visai nesigaili. Kolegoms mokytoja linki sugebėti išlikti ramiais, neprarasti humoro jausmo, bendraujant su vaikais, o bendraujant tarpusavyje su kolegomis – daug teigiamų emocijų. Didžiausią įspūdį mokytojai palieka išskirtiniai mokiniai, pati tokius mokinius vadina „perliukais“, teigia, kad kiekvienoje klasėje, kiekvienais metais jie tokie atsiranda. Jie tokie gali būti savo mąstymu, savo elgesiu, bet nebūtinai geru. Ir susimąsčiusi tęsia, kad juos stebi ir net pati kažko iš jų pasimoko.

Apsilankiau ir pas lietuvių kalbos mokytoją Virginiją Čižauskienę, kuri mokykloje dirba jau 18 metų. Mokytoja sako, kad didžiausią įspūdį jai palieka vis didėjantis jaunų, gražių, savarankiškų abiturientų skaičius, nes tik dvyliktojai jau yra subrendę, atsakingi. Taip pat pasakoja, kad tokią specialybę pasirinko iš pagarbos savo gimtajai kalbai, nes žavėjosi ja, jos senumu ir grožiu, o kai pradėjo dirbti mokykloje, manė, kad tai tik laikinas darbas, bet tai tapo jos nuolatine profesija. Kolegoms mokytoja linki kantrybės ir tikėjimo, kad tai, ką jie daro, yra prasminga.

Bendravau su matematikos mokytoja Anisija Karmanova, mokykloje dirbančia net 36-erius metus, kuriai didžiausią įspūdį kasmet palieka mokiniai. Mokytojo profesiją pasirinko todėl, nes tikėjosi, kad ši profesija yra pati geriausia pasaulyje, o kolegoms linki ir toliau neprarasti tikėjimo.

Be abejo, taip pat buvau pas socialinę pedagogę Rūtą Liudienę, mokykloje dirbančią 11 metų, kuri pasakoja, kad įspūdį jai palieka pastebėjimas, kad mokiniai yra kitokie, dabartinėms kartoms trūksta dėkingumo jausmo. Kolegoms socialinė pedagogė linki draugiškumo.

Na, o informacinių technologijų mokytojas Leonas Šimkus, mokykloje dirbantis apie 7-erius metus, juokdamasis pasakoja, kad mokytojo profesiją pasirinko netyčia, nes nebuvo kito darbo, bet jaučiasi *savo vietoje*. Kolegoms mokytojas linki realistinio optimizmo, o įspūdingiausia yra džiaugsmas dvyliktojų akyse, kad vis dėlto jie baigė mokyklą...

Buvau ir pas visada besišypsančią technologijų mokytoją Eglę Kleivienę, mokykloje dirbančią net 21-erius metus, kuri pasakoja, kad didžiausias įspūdis kasmet – mokiniai. Tie, kurie yra *gyvi*, trokštantys kažką gyvenime nuveikti, gebantys mąstyti ir aukotis, pozityvūs, palaikantys keis-

čiausias mokytojos idėjas. Tik dėl jų ir džiaugiasi, kad yra mokytoja. Paklausta, kodėl pasirinko mokytojos profesiją, maloniai atsako: „Galėčiau ką nors gražiai sumeluoti, bet pasakysiu tiesą – nes mama taip liepė. Mano mama, pati būdama mokytoja, pragmatiškai išmąstė, kad mano pomėgis rankdarbiams ir virtuvei vargu ar bus kur daugiau priitaikomas. Todėl prieš kiekvieną mokytojo dieną susimąstau – ar tikrai savo rogėse sėdžiu?“

Na, ir žinoma – nepamiršau mokyklos administracijos darbuotojų. Pirmiausia apsilankiau pavaduotojos Rasos Pragulbeckienės kabinete, kuri pasakojo: „Kiekviena profesija turi savo privalumų ir savo trūkumų. Mokytojo profesijoje, kaip ir prieš devyniolika metų, kai pradėjau dirbti mokykloje, aš žiūriu daugiau privalumų nei trūkumų. Gal tam padėjo nuo vaikystės skiepyta pagarba mokytojui, gal tai, kad šios profesijos žmonės supo mane (giminėje daug pedagogų), o gal užburiančios mano lietuvių kalbos mokytojos pamokos... Šiandien drąsiai galiu pasakyti – aš dirbu savo mėgstamą darbą. To linkiu ir kolegoms.“

Vėliau užėjau pas pavaduotoją Ramūną Dobranskį, mokykloje dirbantį jau 25-erius metus, kuriam didžiausią įspūdį kasmet palieka mokiniai. Visų gerai žinomas R. Dobranskis tokią profesiją pasakoja pasirinkęs, kadangi žengė tėvų pėdomis, kurie buvo mokytojais, o kolegoms net negalvojęs palinkėjo išvermės, sėkmės, santarvės ir gerovės šeimose.

Taip pat kalbėjau su pavaduotoja Jurgita Šimeliūniene, mokykloje dirbančia 10 metų, kuri pasakoja tokią profesiją pasirinkusi dėl to, kad tai kartų profesija, nes daug giminaičių dirba mokytojais ir tai buvo viena iš profesijų, kurią norėjo įgyti. Taip pat pačios J.Šimeliūnienės mokytojais buvo labai stiprios, gražios asmenybės ir ji irgi norėjo tokia būti. Šypsodamasi sako, kad mokytojo profesiją ji vadina karma, nes tai profesija tarnauti žmonėms. Kolegoms šiek tiek pagalvojusi linkėjo, kad jie galėtų kuo dažniau pabėgti nuo savo profesijos, negalvoti apie ją, apie mokyklą, apie mokinius ir kad tuo metu jie turėtų laiko geram poilsiui, geram miegui, gerai knygai, geriems santykiams su šeima, kad mokėtų atsipalaiduoti ir kuo dažniau būtų su savo artimaisiais. Didžiausią įspūdį pavaduotojai palieka tai, kad kasmet viskas kartoja ir „atrodo, kad tai yra didžiulė kasdienybė, bet toje kasdienybėje, pasakoja, visada atrandanti kažką naujo ir tame randi džiaugsmo.“

Mokyklos direktoriaus kabinete apsilankyti buvo ypač malonu. Pasiūlęs prisėsti, direktorius pasakojo, kad gimnazijoje dirba jau 22-erius metus, o didžiausią įspūdį palieka mokiniai: „Pamatai, kas yra kas. Vieni draugiški, kiti užsidarę, tretieji yra niurgzliai...“ Mokytojo profesiją pasirinko todėl, kad patinka bendrauti su mokytojais, su tėvais, su mokiniais, o kolegoms linki mylėti mokinius, kad ir kokie jie būtų, argumentuodamas tuo, kad jei mokytojais nemylės mokinių – jų tiesiog neturės, neturės darbo, negaus atlyginimo ir „sako, kad visi mokytojai turi mylėti mokinius, nes tai yra jų pašaukimas.“

Na, o aš pati sveikinu Jus, mieli mokytojai, su Mokytojų diena ir nuoširdžiai linkiu kantrybės, sveikatos ir daugiau šypsenų!

Kas negerbia knygos, tas ir žmogaus negerbia.

(V. Dautartas)

Nežinojimas – pati sunkiausia bausmė.

(A. Diuma)

Geriau būti nelaimingam, bet žinoti, negu laimingam ir gyventi ... kaip kvailiui.

(F. Dostojevskis)

Skaityti – vadinasi, gyventi, nes gyventi, vadinasi, žinoti, pažinti, suprasti.

(M. Driuonas)

Geriau suprasti mažai, negu suprasti blogai.

(A. Fransas)

Mokytojo profesija- ypatinga

Vienas pagrindinių faktorių, kuo skiriasi mokytojo profesija nuo kitų, tai amžiais išlikusi pagarba, autoritetas, išmintis, kurie ir byloja apie neišsenkamą informacijos turinį bei norą ją skleisti. Būtent tie žmonės yra nuspelnę pripažinimo, o jų profesijai paminėti yra skirta spalio 5-oji diena.

Mokytojų diena paskelbta UNESCO iniciatyva, šią dieną svarbu aptarti ne tik visuotinio švietimo problemą, bet ir mokykloje plintančią rūkymo, narkomanijos, mokinių smurtavimo problemą, taip pat aptarti vieną aktualesių temų – kaip išspręsti žemą mokytojų atlyginimo problemą, žinant, koks tai sudėtingas darbas, nors gali pasirodyti, kad paprastas – ilgos atostogos, trumpa darbo diena, tačiau iš tiesų kasdienis mokytojo darbas be galo varginantis, vien dėl to, kad mokytojas prisiimama atsakomybę už vaikų lavinimą, todėl šie žmonės yra nuspelnę premijų ir didžiausios pagarbos.

Manau, mokytojų požiūris į šią datą – spalio penktąją dieną, yra aiškus. Tačiau kaip įsivaizduoja šią progą mokiniai, galima tik spėlioti. Tradiciškai minime šią dieną mokytojus apdovanodami šypsenomis bei gėlėmis, bet ar tikrai yra suvokiamas šios šventės tikrasis žavesys, juk mokytojai- tai tie žmonės, su kuriais praleidžiame bene didžiąją dalį dienos, tai tie žmonės, iš kurių semiamės ne vien žinių, tačiau ir gyvenimiškos patirties, tai tie žmonės, kurių dėka išmokome nekaltai meluoti, išsisukinėti, o taip pat ir prisiimti atsakomybę. Ma-

Nuotrauka iš <http://www.anglija.lt/>

nau, daugelis sutiktų su mano išsaku požiūriu, jog už daugelį dalykų turėtume būti dėkingi mokytojams, kurie galbūt pyko labiau nei tėvai, mokė labiau nei pats gyvenimas, turėdami tikslą – paversti ir išleisti mus į gyvenimą sudėjus kuo daugiau išminties, išsilavinimo, o galų gale svarbiausio – žmogiškumo.

Galbūt mes, mokiniai, išeikvojame daug nervų ląstelių, pasakome daugelį dalykų, kurių nevertėtų, dedame per mažai pastangų bei parodome per mažai dėkingumo, tačiau drąsiai daugelio vardu teigiu, jog esame dėkingi už mums suteiktą paramą, globą, atsidavimą, norą mums „įkalti į galvas“ bent truputį žinių, ir šią dieną, mieli Mokytojai, Jūsų dieną, mes nuoširdžiai Jus sveikiname pasirinkus švietėjo kelią ir norime pasidėkoti, jog esate mūsų kelrodės žvaigždės.

Gabrielė Griciūnaitė 4c

Ką mums, mokiniams, reiškia Mokytojų diena?

Spalio 5-ąją dieną Lietuvoje yra minima Mokytojų diena. Pasikalbėjau su keletu mokytojų ir tiek man užteko, kad susidaryčiau nors bendrą įspūdį. Mokytojų nuomonės neišsiskyrė, visi jie šios dienos pernelyg nesureikšmina, sako, kad malonu išgirsti gražų žodį apie save ir paminėti šią dieną su kolegomis.

Tiesą sakant, nors Mokytojų diena nėra itin svarbi mokiniams (apklausiau ne vieną mokinį), paaiškėjo, kad daugelis jų laukia ir džiaugiasi Mokytojų diena tik dėl tądien trumpinamų pamokų! Matyt, juokavo... Mano nuomonė - kita. Manau, tokia šventė yra reikalinga. Juk mokytojais visus metus aukojasi ir stengiasi dėl mūsų, teikia žinių, konsultuoja rūpimais klausimais, kiti mokytojai tampa net draugais, kurie išmoko svarbios, gyvenimiškos patirties, kuri nėra įtraukta į Švietimo ir mokslo ministerijos sudarytą mūsų mokymosi planą.

Tad nors vieną kartą metuose žinau, kad tikrai nėra sunku parodyti savo dėkingumą ar bent mažų mažiausią pagarbą, pasakant nuoširdžius žodžius „Ačiū, Mokytojau!”

Gabija Petkutė 2e

Mano pirmieji įspūdžiai „Vėtrungės“ gimnazijoje

Rugsėjo pirmosios rytą bijojau net pagalvoti, kas manęs laukia naujoje mokykloje. Jau susiruošusi stovėjau prieš veidrodį ir bandžiau save įtikinti, jog viskas bus gerai, jog nauji bendraklasiai manęs neatstums. Nusiraminti pavyko tik pakeliui. Jau prie pat mokyklos pajutau, kaip pilve *skraidė drugeliai*. Jaudulys buvo nežmoniškas. Norėjau tiesiog prasmegti į žemę...

Iškilingos šventės metu pamačiusi prie ženklo „2e“ dvi merginas pagalvojau: „Kaip gerai! Bent jau viena nestovėsiu.“ Susipažinusi su merginomis (jų vardų jums neišduosiu) supratau, kad „atstumtąja“ tikrai neliksiu. Šis faktas mane LABAI nudžiugino. Kai visa klasė susirinko, viena iš merginų pradėjo vardinti mano naujų bendraklasių vardus. Prisipažinsiu – nė vieno tuo metu neįsiminiau. Po ceremonijos, visi išsiskirstėme į klases. Jau sėdėdama prie suolo mažiau, kas dabar bus: „*Naujokus* privers kažką daryti. Būtinai. Geriausiu atveju, tiesiog reikės prisistatyti. AŠ NEPASIRUOŠIAU KALBOS! Aš juk visada apmąstau tokius atvejus ir iš anksto pasiruošiu. O Dieve... Ką daryti? Jau viskas, mane jau pakvietė. Turiu atsistoti prisistatyti...“ Kalba buvo... na, galėjau ir geriau...

Bet bent jau mano prisistatymas buvo ilgesnis nei kitų *naujokų*. Nors kas čia tokio???

Rugsėjo antroji praėjo greitai. Visi susirinkom, susitvarkėm, aptarėm svarbius klasei klausimus, padirbėjom ir išsiskirstėm. Nieko ypatingo. Visa likusi savaitė buvo NUOSTABI! Rimtai kalbu – nuostabi! Artimiau susipažinau su kitais bendraklasiais, su mokytojais ir auklėtoja. Visi mane priėmė taip greitai ir taip šiltai. Pati nesitikėjau. Pasijutau kaip namie. Su kiekviena diena vis labiau ir labiau džiaugiuosi, kad perėjau į šią mokyklą. Tik buvo sunku priprasti prie kitokio klasių išdėstymo. Kai kurie elementarūs dalykai man buvo nelabai suprantami. Iki šiol atrandu naujovių, tačiau, kaip ir kiekvienoje mokykloje, kad ir koks protingas ar gabus bebūtum, be pastangų ir noro neišsėksi.

Ir kokia aš buvau kvaila, manydama, kad mane čia gali atstumti? Perėjimas į „Vėtrungės“ gimnaziją yra pats geriausias mano kada nors priimtas sprendimas. Tikiuosi, kad ir tu, skaitytojau, taip manai.

Su pagarba ir meile – Martyna Briaunytė 2e

Mokslą studijuoti per maža, jį reikia pergyventi.

(A. Gercenas)

Nerasi tokio žmogus, iš kurio išminčius negalėtų dar ko nors pasimokyti.

(J. V. Gėtė)

Knyga – sudėtingiausias ir didingiausias stebuklas iš visų stebuklų, žmonijos sukurtų savo kelyje į laimę ir ateitį.

(M. Gorkis)

Moksle lengvas kelias nebūna teisingas, anksčiau ar vėliau jis žmogui keršija.

(D. Graninas)

Sėkmingai nacijos raidai vienodai reikalinga raidė, skaitmuo ir nata.

(V. Hugo)

Patarimai grįžtantiems į mokyklos ritmą

Rugsėjis ir visas „mokslo metų pradžios“ laikotarpis įdomus ir savotiškas – parduotuvės prisipildo mokyklinių prekių kalnais, žymūs žmonės ima dalintis savo prisiminimais apie mokyklą, o mūsų galvose ima kirbėti sakiny „viskas, šiais metais mokysiuos, tikrai mokysiuos, atliksiu visus namų darbus ir gausiu gerus pažymius“. Ir nors tą akimirką būname labai motyvuoti, po savaitės kitos pagauname save nusirašinėjančius namų darbus valgykloje ar susikrėtę žiūrime į kontrolinio darbo pažymį, kuris tikrai galėjo būti aukštesnis, jei tik būtume atsivertę namie sąsiuvinį... Dažnai apimti optimizmo interneto platybėse imame ieškoti įvairių patarimų, filmukų ir kitokios informacijos, kuri padėtų mokantis, tačiau tų „nuostabių, puikiai veikiančių ir patvirtintų“ patarimų kiekis bei abejotinas veiksmingumas susuka galvą. Būtent todėl norėčiau pasidalinti su Jumis patarimais, mano pačios išbandytais per dešimt mokymosi metų, kuriuos sėkmingai naudosis ir vienuoliktais.

Klausykitės, ką pamokoje šneka mokytojas. Turbūt visiems puikiai žinomas ir jau nusibodęs patarimas, tačiau tai yra didžiausias gelbėtojas ir tada, kai noriu pasiekti aukštesnių rezultatų, ir kai ranka nesitiesia prie vadovėlio ar sąsiuvinio. Mokytojas tas 45 minutes prie lentos šneka ne šiaip sau – jis tarsi ištiesia gelbėjimosi ratą mokiniui, kadangi informaciją daug lengviau prisiminti ją girdint. Juk ir dainų žodžius lengviau išmokstame šimtus kartų klausydami tą pačią dainą – lygiai taip pat yra ir su mokomaisiais dalykais. Mokytojas dažnai supaprastina vadovėlyje pateiktą medžiagą, duoda suprantamų pavydžių, pamini dažnas mokinių klaidas ir pasiūlo, kaip jų išvengti – visa tai yra auksi-

nės žinios, kurias reikia išgirsti ir dar geriau – užsirašyti. Taip pat niekada mokytojo sakomų sakinių nesirašykite kaip diktanto – turite girdėti tai, ką rašote ir, juo labiau, suprasti. Jei matote, jog sakiny kažkas neaišku, iškart klauskite, nes tą „paklausiu vėliau“ galima drąsiai keisti į „paklausiu niekada“. Dar vienas patarimas – pamokos metu telefoną paslėpkite giliai kuprinėje. Jis tik trukdys susikaupti, o negana to dar susilauksite ir mokytojo pastabų. Pertraukos tam ir yra skirtos, kad atliktumėte visus darbus, kurie Jus blaškytų per pamokas.

Naudokite sąsajas. O jeigu paprasčiau – sunkiai įsimenamus ar painius dalykus susiekite su tam tikrais žodžiais, dalykais ar reiškiniais, kuriuos įsiminti lengviau ir įdomiau. Iki šiol niekaip kitaip negaliu atskirti prokariotų nuo eukariotų, kaip tik pagal biologijos mokytojos pasakytą sakinį: „Prokariotų pirma raidė *p*, todėl jų sandara yra paprasta, o eukariotų pirma raidė ne *p*, o *e*, todėl sandara sudėtinga“. Panašiai galima mokytis ir datų, susiejant jas su tam tikrais skaičiais (galbūt sutampa buto ir namo numeris, gal šie skaičiai yra jūsų telefono numeryje ir pan.) – tuomet įsiminti ir vis pasikartoti nebus sudėtinga. Tam tikrą eiliškumą ar sąrašus galima mokytis iš pirmų raidžių sudarant šmaikščius, jums kažką reiškiančius žodžius arba sakinius.

Nebijokite spalvų. Dažno mokinio sąsiuvinys – juodu ar mėlynu rašalu parašytas raidžių kratinys, kuriame retkarčiais galima išvysti pieštuku pabrauktas vietas. Ir tai yra esminė klaida. Tą akimirką, kai prieš pat kontrolinį darbą bandysite „pagauti“ svarbias detales, paklysite tarp vienspalvių užrašų ir ne tik kad nieko neprisiminsite, bet dar ir susinervinsite. Būtent todėl nereikia bijoti įvairiaspalvių rašiklių, žymek-

lių, lipnių lapelių – taip pasižymėdami svarbias vietas ar atskirdami vieną temą nuo kitos padarysite sau paslaugą susistemindami informaciją. Pati labai mėgstu naudotis šiuo patarimu – atsivertę bet kurį mano sąsiuvinį rasite visas vaivorykštės spalvas, daugybę pabraukimų, šauktukų ir spalvotų taškelių. Tačiau tai ne tik praskaidrina nuotaiką, bet ir padeda smegenims susitelkti į tuos dalykus, kuriems tikrai reikia skirti dėmesio. Tokius pat spalvotus pieškite ir grafikus, schemas – tik nepamirškite įvesti tam tikras taisykles spalvoms. Su viena tema susijusias sąvokas žymėkite viena spalva, su kita tema – kita. Visas svarbias formules žymėkite vienokios spalvos žymekliu, o tas, kuriose lengva padaryti klaidų – kitos spalvos.

Rašydami atsiskaitymus apmąstykite kiekvieną klausimą, įdėmiai perskaitykite tai, ko Jūsų prašo. Mokytojai labai mėgsta „įdėti“ klausimų, kurie „gaudo“ mokinius – vos pažvelgus atrodo, jog atsakymuose reikia paminėti vienus dalykus, tačiau perskaičius paaiškėja, jog reikia visai ko kito. Sąžiningai pasakykite, kiek kartų padarėte tokią klaidą – nesivarginote perskaityti sakinio iki galo ir iš jo pradžios patys nusprendėte, ko reikalauja klausimas. Dažniausiai taip spėliodami liekame labai neteisūs, o pasiteisinimai, jog „žinojau, bet ne taip perskaičiau klausimą“ neguodžia nė vieno. Todėl visų pirma reikia įdėmiai perskaityti užduotį, tuomet greit pamąstyti, ar mokytojas ką nors minėjo apie tokį klausimą, ir tik tada patiems rašyti išmoktą informaciją, kurios prašoma.

Skaitykite knygas lietuvių kalbos pamokoms. Tikrai, skaitykite. Pati esu iš tų žmonių, kurie negali pakęsti privalomos literatūros kūrinį, tačiau be jų niekaip neišsiversime, o dienykas mirgės nuo dvejetų už neperskaitytas knygas. Kad ir koks neįdomus būtų kūrinys, reikia jį skaityti (ir būtinai skaityti, o ne akimis bėgioti per eilutes ir kelis kartus skaityti tą pačią pastraipą, kadangi nė trupučio neprisimeni, ką ten rašė), pasižymėti svarbias vietas, faktus bei siužetą. Vėliau, atliekant tam tikras užduotis ar ruošiantis atsiskaitymams, beliks peržvelgti pasidarytus planus ir kūrinys pats grįš Jums į atmintį – visgi rimtai skaitėte ir atkreipėte dėmesį

Nuotraukos autorė Liveta Aleknaitė 3a

į tai, kas rašoma. O galų gale, pasitaiko ir tokių atvejų, kai privalomos knygos būna apgaulingos – vos pradėjus skaityti atrodo, jog bus neįdomu, tačiau vėliau gali nutikti ir taip, jog mama bandys atimti iš jūsų leidinį, kurį skaitysite net valgydami.

Nepersistenkite. Mokytis reikia, sutinku, tačiau sėdėti visą dieną su sąsiuvinium rankose irgi nėra gerai – galų gale „perdegsite“ kaip elektros lemputės ir visos mokymosi valandos nueis veltui. Nepamirškite poilsio, nepamirškite palepinti savęs, jei mokykloje gerai sekėsi ar tikrai sąžiningai mokėtės kažkokio dalyko – taip mokslai netaps tik kalimo procesu, o bus paprastas darbas, kurį reikia kasdien atlikti, tačiau jis per daug negąsdina.

Patarimų, žinoma, būtų galima atrasti ir daugiau, tačiau šiuos aš asmeniškai naudoju dažniausiai ir jie man pasiteisina labiausiai. Kiekvienas mokydamasis atranda sau tinkamų metodų, visgi esame skirtingi žmonės, tačiau šie patarimai yra tarsi tam tikras pagrindas, nuo kurio galite drąsiai žengti tų taip skambiai vadinamų „saldžių mokslo vaisių“ link. Taip kad dabar pat susikaupkite, baikite daryti neatliktus namų darbus ir labai nuoširdžiai pasižadėkite sau, jog šie metai bus visiškai kitokie ir tikrai mokysitės, o ne paikai žadėsite tai kiekvienam pasitaikiusiam.

Gabija Pragulbeckytė 3a

Paviršutiniškai žinoti viską, vadinasi, nieko nežinoti.

(V. Hugo)

Tu knygą pamėgsi, tave pamėgs visas pasaulis.

(H. Ibsenas)

Mokslai be apmąstymų nenaujingi, o apmąstymai be mokslų pavojingi.

(Konfucijus)

Vieni žmonės gyvena ir moko, kiti – tik tai gyvena.

(M. Larnis)

Kito žmogaus neraštingumas taip pat kliudo rašyti.

(S. J. Lecas)

Kūrybinių darbų paroda „Spalvos muzikoje“

„Spalvos muzikoje“ – tai kūrybinių darbų paroda, skirta Tarptautiniai muzikos diena. Šiuos nuostabius darbus atliko Klaipėdos profesinio mokymo ir reabilitacijos centro mokiniai Ebru technika. „Vandens veidas“ – būtent taip iš persų kalbos verčiamas žodis „ebru“ ir tai tėra tik vienas iš keleto jo reikšmių. Šis menas jau XII amžiuje buvo žinomas Kinijoje, Japonijoje, o XVI amžiaus antroje pusėje Didžiuoju šilko keliu perduotas į Iraną, Turkiją, kur iki šiol ypač mėgstamas ir puoselėjamas. Europos keliautojai, gabendavę popierių, išplatino ir ebru popieriaus paveikslus. Taip ebru pasklido Vokietijoje, Prancūzijoje, Anglijoje ir Italijoje, ten buvo naudojamas knygų ir rankraščių aplankams. Turkijoje ebru menininkai kuria vienetinius audinius, šalikėlius, indus, kurie pasaulyje vertinami dėl savo originalių, niekada nepasikartojančių raštų. Kiekvienas kūrinys yra unikalus, jo atkartoti negali net ir profesionalai.

Kuriant ebru technika naudojamos tik natūralios, nei žmogui, nei aplinkai nekenksmingos priemonės. Dažai gaminami iš Turkijos dirvožemio, augalų. Sudėtinės dalys sumaišomos su jaučio tulžimi ir brandinamos iki šešių mėnesių. Visas kūrybos procesas vyksta ebru inde, pripildytame jūros dumbliais sutirštinto vandens. Dažai ištaškomi vandens paviršiuje teptukais, pagamintais iš arklio uodegos ir rožių stiebelių. Specialiais įrankiais judinant dažus vandens paviršiuje sukuriamas spalvingas paveikslas, kuris gali būti keičiamas, papildomas daugybę kartų. Panorės išsaugoti paveikslą, dailininkas vandens paviršių tiesiog uždengia popieriaus lapu, dažai prilimpa ir jį bekeliant visas grožis persikelia ant popieriaus.

„Spalvos muzikoje“ kūrybinių darbų parodą galite pamatyti Klaipėdos „Vėtrungės“ gimnazijos antrajame aukšte.

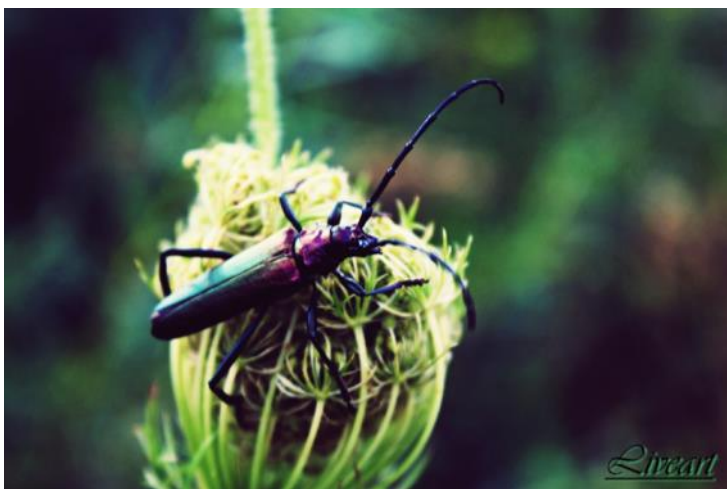

Mokytojos Sandrijos integruoto projekto „Spalvos muzikoje“ profesinės ir reabilitacijos mokymo centro kūrybiniai mokinių darbai

Jaunųjų fotografijų debiutas

Rasos lašeliais apkibęs žiogas... Rytmečio saulės nutvieksta sraigė, besistiebianči savo atspindžio vandenyje link. Sužvarbęs vabalas per lietu.... Skruzdėlės, kovojančios tarpusavyje. Lašai ant vabalo akių. Tai tik menka dalis kasdienio, bet dažniausiai nepastebimo gamtos grožio, kurį užfiksavo Klaipėdos „Vėtrungės“ trečios gimnazijos klasės mokinės. Jos pristato savo pirmąją fotografijos parodą „DEBIUTAS“.

Mokinius kūrybiniams darbams įkvėpė dailės mokytoja Sandrija Donskienė

Jeigu aš žinau, kad mažai žinau, aš pasi-
eksčiau, kad žinočiau
daugiau.

(V. Leninas)

Pasigailėjimo vertas
tas mokinys, kuris
neaplenkia savo mo-
kytojo.

(L. Da Vinčis)

Norint išmokti dide-
lių dalykų, reikia pra-
dėti nuo mažų.

(D. Lokas)

Mokydami kitus, mo-
komės patys.

(Lotynų posakis)

Negalima išmokyti
žmogaus būti laimin-
gu, bet galima jį iš-
auklėti taip, kad jis
būtu laimingas.

(A. Makarenka)

Puodynė iš prisiminimų sandėliuko

Maistas būna visoks: skanus, greitas, sveikas... Ir alkio jausmas būna dvejo-
pas. Paprasčiausia numalšinti skrandžio alkį – užsukti į pirmą pasitaikiusią
parduotuvę - ir jis ramus. O jei alksta siela? Tuomet belieka gerai pasirausti
savo prisiminimų sandėliuke ir nuo lentynos nusikelti sandariai uždarytą
puodynėlę. Gal ten tyliai laukia vaikystės Kalėdų meduoliai, gal mylimos
močiutės kadais keptas žemuogių pyragas, o gal pirmoji, toli nuo mamos
gaminta, savarankiško gyvenimo kiaušininė? Lėtai ragauji visa tai ir pa-
lengva grįžta kažkada patirti jausmai, regėti vaizdai...

Šiandien į prisiminimų sandėliuką keliaujame su mūsų gimnazijos mokyto-
ja. Klausome jos istorijos ir gaminame grybukus – kas gali labiau tikti rude-
niui?

*„Pramogų ir skanėstų mano vaikystės metu įvairovė nebuvo didelė: irisai,
dvių rūšių ledai, limonadas „Buratinas“... Ypatingomis progomis mama
kepėdavo sausainius „grybukus“. Iš spintelės gilumos ji ištraukdavo labai
sunkią, tik šiam kepiniui pritaikytą keptuvę, išsidėliodavo tuo metu bran-
gius ir ne kasdien gaunamus ingredientus, o namai pakvipdavo vaniliniu
cukrumi...“*

*Mudvi su seserimi visada norėdavome dalyvauti „grybukų“ kepimo proce-
se, ypač ragavimo etape. Mintyse kalbėdavome vaikiškus burtus ir užkeiki-
mus, kad nors vienoje kepinių porcijoje būtų koks nors „nevykėlis“. Nes
tada mama leisdavo jį suvalgyti tuoj pat, nelaukiant tos ypatingos progos,
kuriai jie būdavo kepami.*

*Sykį, neapsikentusi mūsų įkyrumo, mama sutiko leisti man minkyti sausa-
nių tešlą. Negalėjau patikėti tokia sėkme. Su didžiuliu entuziazmu ir šim-
taprocentiniu įsitikinimu, kad aš gimusi būti geriausia „grybukų“ kepėja,
pasiraitojusi rankoves kibau į labai lipnią ir kibią tešlą, įsivaizduodama
jog pakaks poros spustelėjimų ir tešla pavirs „grybukais“. Tačiau tešla pa-
sirodė įnoringesnė... Ji buvo sunki, lipni, kibo prie rankų ir puodo. Pasi-
jutau, lyg minkyčiau cementą, kuris grasintų kiekvieną minutę sustingti
amžiams. Apėmė įtarimas, kad taip ir liksiu visam laikui su prie rankų prili-
pusia tešla ir puodu. Kuo daugiau bandžiau tešla atsikratyti, tuo labiau ji
lipo prie manęs. Sesuo, matydama, kad mano kova su tešla pralaimėta, iš-
davikiškai spruko žiūrėti animacinių filmukų, mamai kažkas paskambino
telefonu. Taigi likau mūsų lauke viena. Nesėkmingai išbandžiusi visus ku-
linarinčius tešlos atsikratymo veiksmus, griebiausi paskutinio ginklo- aša-
rų. Baigusi pokalbį ir sugrįžusi į virtuvę, mama rado gana keistą vaizdelį:
„garsioji grybukų kepėja“ (kokia aš save jau buvau įsivaizdavusi) stovi su
prikibusiu prie rankų tešlos puodu ir žliumbia, nes nepajėgia ištraukti ran-
kų. Man tuo metu buvo 7 metai.*

*Nuo tos atmintinos kulinarinės mano nesėkmės, visada, kai tik su mama
kepame sausaininius „grybukus“, ji klausia, ar aš neverksiu. Verkti nebe-
verkiu, bet grybukų recepto taip ir neprisimenu, vis dar skambinu ma-
mai...“*

Grybukų tešlai reikia:

200 gr. sviesto,

100 gr. grietinės,

2 kiaušinių,

2 kiaušinių trynių,

1 arbatinio šaukštelio „nugesintos“ sodos (arba kepimo miltelių);

300 gr. cukraus (galima ir mažiau)

1 pakelio vanilinio cukraus

Miltų (tiek, kad tešla taptų tokia, jog būtų galima lipdyti)

Viską sudėjus, išminkyti ir kepti specialioje keptuvėje.

Grybukų galvučių puošimo glajui reikia:

Puse litro cukraus,

2 šaukštų kakavos,

¼ stiklinės vandens.

Viską virti tol, kol ant sausainio užlašinus glajų jis nebenuteka. Mirkyti grybukų galvutes ir palikti jas sustingti.

Grybukų kotelių puošimo glajui reikia:

2 kiaušinių baltymų;

6 šaukštų cukraus pudros;

Citrinos rūgštis (pagal skonį)

Baltymus, sumaišius su cukraus puta, išplakti iki standžios masės ir aptepus sausainius palikti nudžiūti.

Mūsų komentaras:

Pasirodo, grybukų kepimas – tikras kantrybės išbandymas. Kad nenutiktų panaši istorija, tešlos neminkėme, o maišėme ir į keptuvę dėjome šaukštu. Patikslinsim receptūrą – miltų reikia dėti apie 350 gr., o dėl mažesnio miltų kiekio grybukai tapo minkšti ir purūs. Ir kepurėles nusprendėme nudažyti išlydytu juodoju šokoladu – kai įdėta tiek darbo, paprastam cukrui tenka užleisti vietą sveikesniam produktui.

Pripažįstam – grybukų skonis tikrai vertas įrašo istorijos knygoje!

“Vėtrungės” kepėjai

Sveiki sugrįžę į mokyklą! Nors tikrai ne kiekvienas vėl džiaugsmingai sėdote į mokyklos suolą, tikiuosi, jau pripratote prie mokslų ritmo ir esate pasiruošę visomis jėgomis kibti į naujus dalykus. O tam, kad vien tik sėdėti prie knygų neįkyrėtų, prieš Jūsų akis du nauji knygų pasiūlymai ilgėjantiems rudens vakarams.

Nicholas Sparks – Įsimintinas pasivaikščiojimas

Vienintelis Londono Karterio tikslas buvo smagiai praleisti paskutiniuosius metus mokykloje ir prisiminti daug smagių dalykų išvykus į koledžą. Visiškai teisingai – buvo. Netikėtai tipiškus vaikino planus išardė įsižiėbę šilti jausmai pastoriaus dukrai Džeimei Salivan, kuri nuo kitų savo bendraamžių skiriasi kaip diena ir naktis. Kartu su Džeime besiruošdamas kasmetiniam Kalėdiniui vaidinimui vaikinai išmoks ne tik savo vaidmens žodžius ar įvairių aktorystės gudrybių, bet ir daugybę gyvenimo tiesų, kurių skaudžiausia – dažnai tenka „paleisti“ mylimą žmogų.

Manau, ne vienas esate girdėję apie filmą tokiu pat pavadinimu, kuris ir buvo pastatytas remiantis šia knyga. Ir net jei būsite matę šį filmą, vis vien siūlau skirti laiko knygai – duokite valios savo vaizduotei, pasinerkite į išsamesnius išgyvenimus kartu su veikėjais – galbūt išliesite ir vieną kitą ašarą.

Nicola Lecca – Kavos piramidė

Italų rašytoja Dacia Maraini savo bendrataučio knygą pavadino „knyga, kuri padės susikurti svajonę ir ją įgyvendinti“. Šie žodžiai intriguoja skaitytoją, nes kūrinys visai nepanašus į kitus psichologinius leidinius, skatinančius žmones „siekti savo svajonių“, „nepaisyti kitų nuomonių“ ir „drąsiai žengti pirmyn“. Ne, tai paprasta, tačiau labai patrauklia maniera parašyta istorija apie vieno Vengrijos miestelio vaikų namuose užaugusį našlaitį Imį.

Imiui sukanka aštuoniolika ir jis pagaliau įvykdo savo norą – išvyksta gyventi į Londoną, kuris nė trupučio nepanašus į gimtąjį miestelį, keistai vilioja, bet tuo pačiu ir baugina. Vaikinas kupinas entuziazmo įsidarbina kavinių tinkle „Proper Coffee“, ketindamas čia siekti karjeros aukštumų, tačiau realybė, paslėpta tarp galybės kavinės darbuotojo taisyklių, verčia Imį suabejoti savo pasirinkimu.

Jeigu bijote rimtų, motyvacinių kūrinių arba tiesiog nenorite kvaršinti galvos pernelyg giliais apmąstymais, ši knyga – kaip tik Jums. Nors jos sudarymas – trumpi, vienas nuo kito plačiais tarpais atskirti skyreliai – gąsdina tuo, jog teks ilgai sukti galvą bandant susieti visus šiuos skirtingus pasakojimus, tiesa visai kitokia – visi šie trumpi skyriai susiję. Tai vienas nuoseklus pasakojimas apie svajonę. Ir tokios trumpos dalys dar labiau motyvuoja skaityti – nė nepastebėsite, kaip ką tik užvertėte paskutinį knygos puslapį.

Tačiau šie du knygų aprašymai – dar ne viskas. Esu beveik šimtu procentų įsitikinusi, jog mūsų mokykloje daug atkaklių, nebijančių iššūkių, atvirų naujovėmis ir, visų svarbiausia, skaitančių žmonių. Todėl noriu Jums pasiūlyti dalyvauti „Skaitymo iššūkyje“. Jo taisyklės tikrai paprastos – nusistatysite ribas sau, kiek knygų žadate perskaityti per tą laikotarpį nuo vieno laikraščio numerio išleidimo iki kito. Galite sudaryti sąrašą ir tikslų knygų, kurias norite perskaityti. Tuomet šią informaciją kartu su savo vardu ir klase (jeigu norite galite prirašyti ir pavardę, o jeigu labai bijote atskleisti savo asmenybę – tiks ir slapyvardis, nors kreiptis vardu į Jus būtų maloniau) atsiųsime į el. paštą skaitymoissukis@gmail.com ir beliks imti skaityti knygas. Taip pat iššūkyje gali dalyvauti ir mokytojai – kuo įvairesni skaitovai, tuo įdomiau. O prieš pasirodant naujam laikraščio numeriui susisieksiu su Jumis (arba Jūs su manimi, kaip kas norės) ir papasakosite savo išpūdžius, ar pavyko įgyvendinti visus planus, galbūt kažkokia knyga labai patiko, o gal kokios net nebaigėt, nes taip nepatiko.

Labai tikiuosi, jog atsiras dalyvaujančių ir kitame laikraščio numeryje skaitysime daugybę minčių apie skaitymą. Drąsiai registruokitės, nes už neįvykdytą iššūkį niekas nebars – tai taip pat tam tikra patirtis, rodanti, jog skaitymas, nors ir įdomus, tačiau nėra itin lengvas.

Sėkmės!

Gabija Pragulbeckytė 3a

„Vėtrungės” gimnazija

Gedminių g. 5

Klaipėda

LT 94222

Lietuva

Tel. nr. 8-46 346342

Faksas 8-46 346342

E-paštas

vetrunesgimnazija@gmail.com

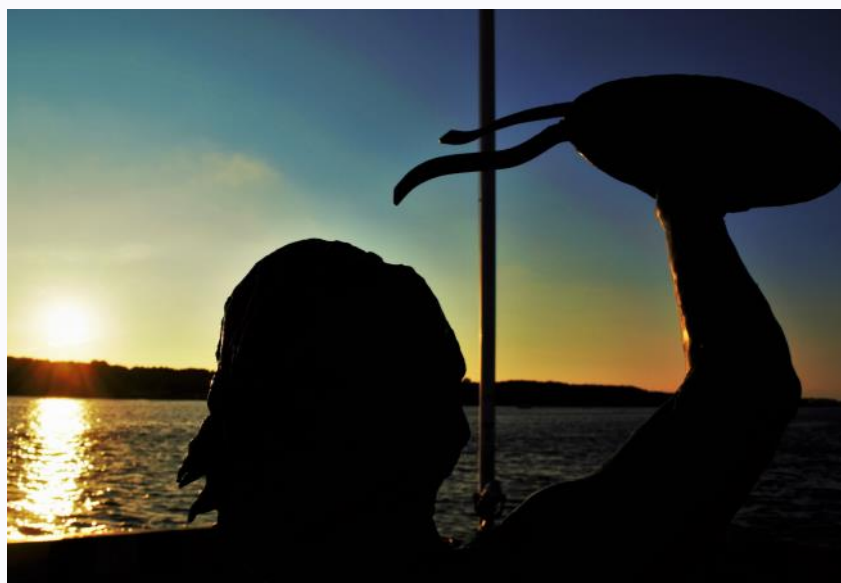

Bibliotekos darbo laikas	8.00 – 17.30	8.00 – 18.00	8.00 – 16.30	8.00 – 17.30	8.00 – 16.30
<i>pietų pertrauka</i>	<i>11.30 – 12.00</i>	<i>11.30 – 12.00</i>	<i>11.30 – 12.00</i>	<i>11.30 – 12.00</i>	<i>11.30 – 12.00</i>
Skaityklos darbo laikas	8.00 – 17.15	8.00 – 17.15	8.00 – 17.15	8.00 – 17.5	8.00 – 16.30
<i>pietų pertrauka</i>	<i>12.00 – 12.30</i>	<i>12.00 – 12.30</i>	<i>12.00 – 12.30</i>	<i>12.00 – 12.30</i>	<i>12.00 – 12.30</i>
Socialinio pedagogo darbo laikas	8.00 – 16.30	8.00 – 16.30	8.30 – 16.30	8.00 – 16.30	8.00 – 15.00
<i>pietų pertrauka</i>	<i>11.00 – 11.30</i>	<i>11.00 – 11.30</i>	<i>11.00 – 11.30</i>	<i>11.00 – 11.30</i>	<i>11.00 – 11.30</i>
Psichologo darbo laikas	8.00 – 18.30	8.00 – 16.30	8.00 – 18.00	8.00 – 17.15	8.00 – 16.30
<i>pietų pertrauka</i>	<i>11.00 – 11.30</i>	<i>11.00 – 11.30</i>	<i>11.00 – 11.30</i>	<i>11.00 – 11.30</i>	<i>11.00 – 11.30</i>

„Vėtrungės“ laikraščio redakcijos kreipimasis į skaitytoją

Kiekvienam, tiek mokytojui, tiek mokiniui, turėtų rūpėti „Vėtrungės“ laikraščio gyvenimas. Mūsų laikraštis– laisvas laikraštis! Todėl nevenkime kritikos, gerų ir nuoširdžių patarimų, dalinkimės pasiekimais ir džiaugsmiais. Laikraščio „Vėtrungė“ redakcija prašo visų išsakyti savo mintis, nesikuklinti ir informuoti gimnazijos bendruomenę apie nuveiktus ir būsimus darbus. Laukiame Jūsų laiškų adresu vetruneslituanistai@gmail.com. Taip pat savo pasiūlymus galite teikti skaityklos vedėjai Indrei Rimkienei (326 kab.)

Laikraščio redakcija

Nuotrauka Mato Genevičiaus 2e